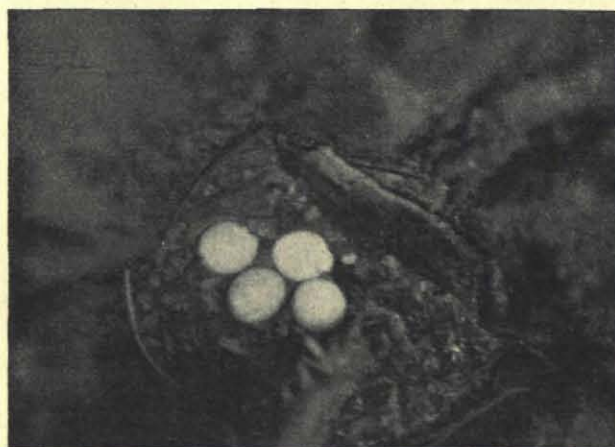

Nest van een Boschuil. — Door toevallige omstandigheden vonden we op 23 Maart 1922 in een vrij diepe holle Wilg (ongeveer 1.20 M. diep) vlak achter het landgoed „Oostbroek” bij Utrecht het nest van een Boschuil (*Syrnium aluco*). Met het overspringen van een sloot kwamen we op de wortels van de wilg terecht en merkten toen, dat deze mooie uil plotseling uit de boom kwam, even rondvloog en toen in het bosch verdween, waar hij z'n katachtig geschreeuw duidelijk meerdere malen liet hooren.

Bij onderzoek bleek, dat er zich toen al 4 witte eieren in het nest bevonden.

Zes dagen later hebben we het nest weer bezocht. We klopten even tegen den boom, hoorden hem dan duidelijk met z'n nagels tegen de wand opklauteren en verschrikt vloog hij weer naar het bosch.

Toen ik voor de 2e maal op 1 April het nest ging bezoeken om het te kieken zat de uil er niet meer op. We meenden hem toen wel op een 200 M. afstand in een pereboom te zien zitten, waar hij z'n geschreeuw weer liet hooren. Helaas, reeds toen scheen het nest verlaten te zijn, want nooit is hij meer op het nest geweest.

Den 1en April was het nest reeds zeer verwaarloosd en besloot

ik maar de eieren er uit te halen, wat met zeer groote moeilijkheden gepaard ging.

Van drie van de vier eieren heb ik de juiste maat genomen en vond de volgende cijfers.

$4,63 \times 3,66$ c.M. $4,53 \times 3,93$ c.M. $4,72 \times 3,99$ c.M.

terwijl de eerste twee respectievelijk 30 en 35 gram wogen.

Slechts weinige dagen scheen de uil de eieren bebroed te hebben, in al de eieren vond ik embryo's van ongeveer 1.5 c.M. grootte. Wat de oorzaak van dit plotseling verlaten van het nest is geweest kon ik niet nagaan. Of het mogelijk door een ander verstoord is geworden? Of misschien het gure voorjaar oorzaak is? Wel weet ik, dat hij zeer veel sneeuw heeft gehad en het meerdere malen 's nachts hard gevoren heeft. Beschut tegen sneeuw en regen was het nest zeker niet.

Door de diepe holte was het me alleen maar mogelijk, op de bodem scherp in te stellen, wat overigens uit de kiek ook wel blijkt.

TH. H. NIEUWENHUIJSEN.

Merels. — In het bezit van uw boek het Vogeljaar, waarin bij herhaling door u verzocht wordt, om u te willen waarschuwen, wanneer er iets bijzonders te vermelden valt, heb ik het geluk gehad een merel te betrappen in mijn tuin, terwijl hij zijn jongen met een jong vogeltje voedde. Ik heb het mereljong van zijn voedsel verlost, en dit (voedsel) bleek toch wel ouder dan een paar dagen te zijn. Er waren reeds staartpennetjes duidelijk zichtbaar en dito slagpennen, kop ontbrak, en was denkelijk reeds ingeslokt, verder niet rottig. Mijn vogelkennis is niet groot genoeg om bij benadering te zeggen wat voor jong het was. Mocht u zelf echter een en ander in oogenschouw willen nemen, dan zal het mij aangenaam zijn u te mijnen te ontvangen. Er bevinden zich in mijn tuin nog een lijster- en bastaard nachtegaalnest.

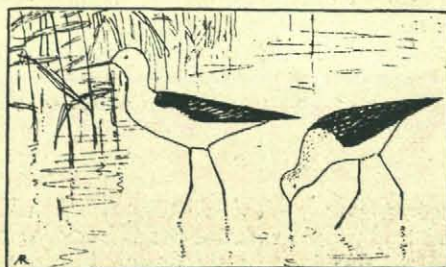
Laren (Gooi).

A. TERWINDT.

Steltkluiten op Texel. — Woensdag 7 Juni zagen wij in de z.g.n. „tweede Mui” op Texel een tweetal vogels loopen, geheel overeenkomende met de beschrijving, die in het Vogel-

boekje van Thijssen en met de beschrijving en afbeelding, die in „Onze Vogels” van Buekers van de steltkluit gegeven worden. Aangezien in beide boeken wordt gezegd, dat deze vogels alleen in Brabant zijn waargenomen, vonden wij het wel de moeite waard dit even te melden. De vogels waren volstrekt niet schuw en door de kijker uitstekend waar te nemen, zoodat wij zelfs bijgaande teekening van ze konden maken. Bij de een was het wit van de hals wat minder helder dan bij de ander en de mantel bruin; het was dus waarschijnlijk een paartje.

B. C. J. TIMMER.

Eenige ornithologische waarnemingen. — 20 April zag ik 's avonds de eerste gierzwaluw al, meer dan een week vroeger dan gewoonlijk. Den volgenden dag weer twee, jagend boven de stad; den 22sten weer één. Daarna was ik helaas uit de stad en zag ze niet weer vóór de gewone tijd (28 April).

24 April ontving ik een waterrat ten geschenke, die in 't rietland aan de IJssel vlak tegenover de stad per ongeluk door een jachthond was doodgebeten. 'k Liet het exemplaar door Engels praepareeren.

Toen ik 5 Juni 't Moordgat — een plas bij Voorthuizen — bezocht om te zien of er nog sterntjes broedden, vond ik één normaal nest met 2 eieren, vervolgens een legsel van 2 gewone en 1 blauwachtig wit ei; daarop een nest met alleen één wit ei met 2 kleine bruinzwarte vlekjes en ten slotte nog een, evenals 't tweede, met 2 gewone en 1 zuiver wit ei. Toen ik later den bewaker aan „de Staart” op Texel, en eerverleden week den jachttopziener op Schiermonnikoog sprak, kreeg ik ten antwoord, dat witte eieren bij sterntjes wel meer voorkwamen; maar drie tegelijk hadden ze nooit gevonden.

Ten slotte zag ik 11 Juli ongeveer, op denzelfden plek, waar ik voor 3 jaar een nest vond, weer een woudaapje.

C. G. B. TEN KATE (biol. cand.).

Een origineele tijftjaf. — Verleden jaar half Mei noteerde ik op den Parkweg bij Bloemendaal een „tijftjaf met een spraakgebrek”. Hij zong eerst gewoon „tjif-tjaf, tjif-tjaf” in het bekende tempo maar liet dan een dozijn of zoo lettergrepen volgen met dubbel zoo groote snelheid en ook met veel wisseling in toonhoogte. Als het timbre anders geweest was, zou dat loopje veel geleken hebben op de slotphrase van het liedje van den braamsluiper. Den heelen zomer heeft hij zoo gezongen. Natuurlijk was ik er zeer benieuwd naar of hij zou terugkomen, en dat is dan ook werkelijk gebeurd. Den eersten Mei liet hij zich weer hooren. Gewonen tijftjafzang hadden wij sinds 3 April hier gehoord. Waar hij dien eersten tijd genesteld heeft weet ik niet, maar wel weet ik, dat hij sinds begin Juli een nest heeft in een klein cedertje in mijn tuin, een groote bal van dorre bladeren, haast als een winterkoningnest, laag bij den grond op kniehoogte. Op 't oogenblik (16 Juli) zijn er nog eieren in. Ik durf er niet goed bij te komen om de katten niet te wijs te maken, en ik durf ook het vogeltje niet te vangen, uit vrees hem te verjagen. Toch zou ik hem wel eens goed willen bekijken, want zijn zang is zoo lustig en onbelemmerd, dat ik de afwijking toch niet meer als spraakgebrek durf te kwalificeeren. Ik probeer nu maar er zooveel mogelijk van op te schrijven, en hoop weer op het volgend jaar.

Het is bekend, dat in de achttiende eeuw fitis en tijftjaf het eerst onderscheiden zijn door hun zang. Het zou niet onmogelijk zijn, dat mijn zangertje nu ook weer iets aparts zou kunnen wezen. Normaal varieert het tijftjaflied ook nog al; men hoort vaak drie lettergrepen in plaats van twee, ook kunnen toonhoogte en toonsterkte verschillen, maar dat blijft toch allemaal vrij wel binnen de grenzen van het schema. Deze vriend echter wijkt al heel sterk af, en wanneer in volgende jaren zijn nakomelingschap zich soms uitbreidt, dan moeten we hem eens nader bekijken.

JAC. P. TH.